

Сценарій до Дня незалежності України

«Уклін тобі, рідная мамо !»

Звучить мелодія пісні «Україна» Тараса Петриненка або інша урочистого звучання, потім мелодія стишується, виходять ведучі — три дівчини.

Вед. 1:

Уже зоря нової ери сяє

І таємничо манить і зове!

Старе так важко відмирає

Та в муках родиться нове!

Ще розумом збагнуть не в змозі -

Душею вже рвемось в політ,

Вже стоїмо реально на порозі -

Дверей відкритих в Новий світ !

Вед. 2:

Так! Так! Людство стоїть на порозі формування нової раси, нової цивілізації. Народжується новий світ-здоровий, чистий, життєрадісний, справедливий. » Кінець світу» настане лише для тих, хто не здатний очиститися й трансформуватися для нового життя. А нові люди вже присутні серед нас, їх ще мало, але з кожним днем їх ставатиме більше, вони шукатимуть таких самих нових людей. Чисте прагнутиме до чистого

Вед. 3:

І сьогодні, коли ми відзначаємо 22-ї роковини незалежності нашої держави, маємо усвідомити, що в Україні вже відбувається добір нової раси. Криза в Україні лише прискорює цей процес. Вона так нас «притиснула до стіни» , що просто не лишила нам інших варіантів порятунку. Наше завдання полегшити муки народження нової цивілізації, сприяти переходу на вищий еволюційний рівень не лише України, а й всього світу, адже центр світових перетворень поступово зміщується в Україну.

Вед. 3:

Україно! Ти моя молитва,

Ти моя розпука вікова...

Громотить над світом люта битва

За твоє життя, твої права!

(В.Симоненко)

Вед. 2:

Якщо хоч один відсоток українців напружить свою уяву, докладе певних вольових зусиль — швидкі радикальні зміни неминучі!

Вед. 3:

Оновлені люди, що позбавляться своїх гріховних схильностей, покращуватимуть себе не лише фізично, але й — і це головне — духовно, — саме вони матимуть найбільше шансів вижити в катаклізмах, що розгортаються на наших очах, забезпечити майбутнє своїх дітей!

Вед. 3:

І хай допоможе нам Всевишній у цій великій праці! Оберігати цей даний нам Богом світ, рідну нашу благодатну землю, поспішати робити добрі справи, любити людей і Бога!

(здалеку доносяться дзвони урочисті, святкові, які переходять у козацький марш)

Читець:

Слухайте, слухайте, слухайте люди!

Хтось зворушив там тривогу -

То Україна кров'ю обмита,

То Україна слізьми полита

Йде на всесвітню дорогу!

Слухайте, слухайте, слухайте, люди!

Дзвонить десь дзвін без упину -

То задзвонила воля здобута,

То Україна скинула пута,

То на свободі родина!

(ведучі махають вітально руками, по закінченні вірша » Марш Запорозжців» звучить на повну потужність. З глибини глядацької зали у супроводі молоді в українських костюмах, військових моряків виходить величаво Мати-Україна, піднімається на сцену, її зустрічають ведучі, підводять до підвищення на сцені. Знов лунають дзвони. Далі у виконанні сопілкарів звучить світла піднесена мелодія)

Мати-Україна:

Я — Україна, я — Україна,

Лиш перед Богом я на колінах,

Кличу вас люди зліва і справа

В святу Державу, в мою Державу!

Єднайтесь, сестри, єднайтесь, браття,

Пора звільнитись нам від прокляття!

(дівчата заводять хоровод дохристиянської доби на автентичну мелодію. Світло пригашується, на мелодію танка накладається звук тупоту кінських копит, свист нагаїв, крики «алла» змішуються з криком дівчат «мамо !» «рятуйте!»). Хоровод розривається наскоком тіней, які хапають когось, волочуть. На бурхливій тривожній музиці, яка швидше нагадує «какофонію» Мати-Україна)

Мати-Україна:

Ой, куди ж ви, діти-соколята?

Мати ваша гине!

А хто ж буде визволяти

У лиху годину?!

Дівчата з оточення:

1:

Пов'язали бідну матір

Та в полон забрали.

2:

Нема кому боронити.

Бо вже — яничари.

(На останніх словах покривають Мати-Україна чорним покривалом)

(звучить пісня у живому виконанні «Яничари». Після пісні на сумній мелодії драматичного звучання з'являються «тіні минулого», одночасно з ними біля куліси з'являється читець)

Читець:

Тобі, Праматір, шлемо привіт

З років, що час їх порохом укриє,

І що тобі пісні цих клятих літ

І чорний жах, що вовком виє?

Це нам стерні глухий простір

І без кінця безрадісні блукання.

Тобі ж, тобі — краса далеких зір,

І золота заграва на світанні!

Це нам іти крізь сум років

Крізь біль наруг, крізь ніч гірку неслави.

А ти в крилатім шумі прапорів

Колись зустрінеш буйний травень.

З років незнаних чужини

До тебе вітер долетить, як спомин,

Про наші в муках виплакані сни

І днів давно забутих гомін.

Та що Тобі, Тобі до них,

Що йдеш крізь дні прекрасні і суворі,

До дальніх мет, невидано ясних,

Прямуючи в нові простори!

Ми відійшли в глибінь віків!

Ми, мов жорстока пісня. — відлунали ...

У чорні груди зораних степів —

Ми йшли і йшли... і нас не стало...

(на вірші «тіні минулого» В зловісному кружлянні тягнуться до Матері-України, проходячи в чорних балахонах з написами на спинах, що мають бути чіткими, виразними для глядача. На вірші і на цьому рухові «тіней» Мати-Україна і всі, хто її оточує, стоять в різних скорботних позах. «Тіні минулого» 7,6, 5,4 зникають за кулісами, а 4-1 лишаються на сцені, припадаючи до землі, утворюють «могили-надгробки». Останній куплет вірша звучить коли уже утворились «могили» і закінчилась мелодія. В цей же час виходить жіноча постать, проходить між «гробками» і як тільки закінчилися мелодія і вірш — починає співати а- капельно пісню на слова Ліни Костенко «чоловіче мій, запрягай коня» або інше такого ж змісту. Після пісні звучить хронометр, на ньому жінка у скорботі виходить. Хронометр все тихіше і тихіше, а світло збільшується, заливає «сцену, Мати-Україна скидає чорне покривало)

Мати-Україна:

Гряде доба великих змін!

Народе мій! Вставай з колін!

Вставай! Відчуй себе Титаном

І все тобі під силу стане!

(оточення Матері-України розпрямляється, підводяться «оживають зачакловані» фігури, скидають чорні балахони «могили», під ними українські вишиті сорочки та військова форма.)

1 тінь:

Вже виростають з личаків, із шаровар, з курної хати,

Раби зростають до синів своєї України — матері!

2 тінь:

Я єсть народ, якого правди сила ніким звойована ще не була

Яка біда мене, яка чума косила, а сила знову ожила,

Щоб жить — ні в кого права не питаюсь.

Щоб жить — я всі кайдани розірву!

Я стверджуюсь, я утверждаюсь. Бо я — живу !

(починає звучати бадьора життєстверджуюча пісня або мелодія)

З тінь:

Ще в чорні дні татарського потопу

Дух волі вивів нас з біди

І перелякану, знесилену Європу

Порятував від дикої орди.

І хоч були поразки та руїни,

Тяжкі гріхи неслави і хули,

Але щоразу в лоні України

Жадання волі зріли і жили!

(з глядацької зали з вигуком з'являється гурт козаків)

Козацький ватажок:

Дозволь, мати. Бій звитяги розпочати!

(Козацькі бойові мистецтва або бойовий гопак)

З тінь:

Козацький дух — дух вічної стихії

Утілений в привілля степове,

Допоки світу — він не постаріє -

Він в заповідях нації живе!

(козаки після бою підходять з двох боків до України, припадають на коліна, цілують край одягу, на якому жовта і блакитна стрічки, стають по обидва боки у почесну варту)

Мати-Україна:

О, мій народе, пресвятий і бойовий, і трудовий

Талановитий, мій народе!

Усі серця свої відкрий для віри, правди і свободи!

(звучить пісня вояків УПА » Лента за лентою», або інша, спортивний танець у виконанні дівочої групи)

(далі можна прочитати власного вірша-присвяту Україні, або вірш російською мовою напр., Маяковського, або можуть виступити представники національно-культурних товариств з віршами про Україну або закінчити віршем Леоніда Федорука)

Україна — то не звук і не просто слово,

Україна — серця гук, солов'їна мова,

Україна — то земля, вкрита стиглим житом,

Що так сонячно сія під небесним німбом!

Україна — то сади, їх рясні щедроти,

То настояні меди у духмяних сотах!

Україна — то стіжки мов церковні зводи,

Україна — то стежки наших родоводів!

Україна — то Дніпро повен грай-водою,

Україна — то добро, творене тобою.

Україна — то отця мудрі настанови,

Україна — то серця, сповнені любов'ю!

Україна — то дитя на руках у мами,

То одвічні відкриття брам у світлі храми!

Україна — це і ти, це — і я, і всі ми

Осяванні з висоти Божими очима!

(на останніх словах утворюють коридор в головах якого Україна-Мати співає «дари Божі»)

Всі учасники читають вірш Г. Сіденка:

Сьогодні нам дивиться в очі і зове молодих в майбуття,

Де сіяють нам гасла пророчі, де достойне і світле життя.

Нам за нього боротись, долати всі загати, йдучи до мети.

Щоб тобі, наша рідная мати, більш ніколи не знати біди.

Ми тебе заквітчаєм любов'ю, ми добром тобі встелемо шлях

І усе, що освячено кров'ю ми восславимо в наших ділах.

Щоб пишалась ти нами у світі, щоб за нас тебе сором не пік

Ми клянемось тобі, твої діти, що віднині стоять Україні

Що віднині цвісти Україні вовік!

(останні 3 рядки всі разом)

(знов три ведучі на фоні всіх учасників)

Вед. 1:

І пам'ятаймо, для вирішення локальних українських проблем потрібно діяти глобально. Українці всього світу мають перетворитися на цілісний організм.

Вед. 2

А ще для відновлення повноцінного життя Україні потрібно повернутись до свого Арійського жовто-блакитного прапора, в якому гармонійно поєднано небесне і земне.

Вед 3

І утвердити духовний гімн «Боже великий, єдиний». (Виконується всіма учасниками «Молитва за Україну»)

Підготувала завідувача Дитячою бібліотекою

м.Вилкове Іщенко Р.М.

